

IN DE NACHT van 25 op 26 november viel Vincent van drie hoog terwijl hij parachute probeerde te springen met een badjas. Hij had een liter tequila gedronken, Congolese wiet gerookt en cocaïne gesnoven. Toen zijn vrienden hem bewusteloos aantroffen, belden ze de brandweer. Vincent stond abrupt op, liep naar zijn auto en reed weg. De brandweermannen achtervolgen hem, stormen zijn appartementengebouw in, stappen bij hem in de lift, komen zijn slaapkamer binnen; Vincent scheldt ze de huid vol. Hij zegt: 'Laat me, ik wil slapen', en zij: 'Idioot, dan word je misschien nooit meer wakker.' In de naastgelegen kamer slapen zijn ouders rustig verder. Vincent zet de brandweermannen eruit. Hij valt als een blok in slaap. Om kwart voor negen schudt zijn moeder aan hem omdat hij naar zijn werk moet, hij kan zich niet meer bewegen, ze brengt hem naar het ziekenhuis. Nadat ik door Pierre op de hoogte was gesteld bezocht ik Vincent op 27 november in Notre-Dame du Perpétuel Secours. Twee dagen later bezweek hij aan de gevolgen van een gescheurde milt.

Ik had Vincent in 1982 leren kennen toen hij nog een kind was. Hij bleef in mijn dagdromen opduiken, ik moest mezelf inprenten dat hij inmiddels een man was maar ik bleef van hem houden om wat hij niet meer was. Zes jaar lang stond mijn dagboek vol van hem. Een paar maanden na zijn dood besloot ik in die notities naar hem op zoek te gaan, in omgekeerde volgorde.

Wat was het? Een passie? Een liefde? Een erotische obsessie?
Een van mijn verzinsels?

In de etalage van een goochelwinkel zag ik een zwart bakelieten voorwerp in de vorm van een vliegende schotel, waarin met behulp van vergrootglazen en spiegels een hologram wordt gecreëerd. Je legt iets, een gouden munt of een ring, in de holte, en dat verschijnt vervolgens driedimensionaal op de doorzichtige bovenkant. Je denkt dat je het kunnen pakken, maar het is ongrijpbaar. Ik ben geneigd dit apparaat te kopen om er iets van Vincent in op te sluiten dat me aan hem zal herinneren door deze vreemde illusie, maar ik kan niets bedenken (haarlok, foto) dat mijn verlangen naar dat ding bevredigt. Alleen zijn geslacht zou op zijn plaats zijn in het reliekschrijn.

Ik kam me nooit; ik wrijf mijn natte haren altijd droog met een handdoek en hark er dan met mijn vingers doorheen om ze in model te krijgen. Gisteren, ik weet niet waarom, zag ik ineens de kleine kam die Vincent me had gegeven op het plankje in de badkamer liggen (hij heeft me zo weinig dingen gegeven), ik pakte hem op, kamde me ermee, en de kam werd een magisch voorwerp. Vincent had de sleutel van die betovering in de kam achtergelaten: 'Als je me een keer nodig hebt, kam dan je haar en ik kom eraan.' Ik spits mijn oor, maar de telefoon gaat niet. De volgende ochtend kam ik me opnieuw, de kam wordt pas magisch na een tweede haal. De dag erna kam ik me weer: hij wordt pas magisch na de derde haal, enzovoorts.